

ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ

Συντρόφισσες και σύντροφοι της Κ.Ε. του ΣΥΡΙΖΑ, θέλοντας να συμβάλουμε στον διάλογο για την πορεία του κόμματος μας, σάς στέλνουμε το ακόλουθο κείμενο. Το κείμενο στέλνεται στα μέλη της ΚΕ και δεν έχει δοθεί προς δημοσίευση.

Από τη νίκη στην ανατροπή: Για τις εκλογές και την επόμενη μέρα του ΣΥΡΙΖΑ

1. Πρώτη φορά Αριστερά

Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι πλέον πρώτο κόμμα! Η νίκη του στις ευρωεκλογές αποτελεί ιστορική επιτυχία για την ελληνική και ευρωπαϊκή Αριστερά. Είναι μοναδική στιγμή περηφάνιας για κάθε αριστερό και αριστερή. Απολύτως δικαιολογημένα ξεπέρασε τα ευρωπαϊκά σύνορα και έδωσε βάση στην ελπίδα ότι τίποτα πια δεν είναι αδύνατο. Η νίκη αυτή, σε συνδυασμό με την ενίσχυσή μας στην τοπική αυτοδιοίκηση, επιτρέπει να συνεχίσουμε από καλύτερες θέσεις το δρόμο προς την ανατροπή.

Την ίδια στιγμή τα αποτελέσματα της Αριστεράς του Νότου έδειξαν ότι είναι απολύτως ρεαλιστική η δημιουργία ενός πλειοψηφικού ριζοσπαστικού ρεύματος, ικανού να βάλει τέλος στην πολιτική της λιτότητας. Η καμπάνια της υποψηφιότητας του Αλέξη Τσίπρα για την προεδρία της Κομισιόν, ιδιαίτερα το ντιμπέιτ, διαμόρφωσαν τις προϋποθέσεις από την πλευρά της ευρωπαϊκής ριζοσπαστικής Αριστεράς για την πολιτικοποίησή της. Η άνοδος του ρεύματος αυτού αποδείχτηκε, επιπλέον, το πιο αποτελεσματικό εμπόδιο για την ενίσχυση της Ακροδεξιάς· αρκεί ως προς αυτό μια σύγκριση των καταγραφών της τελευταίας στο Βορρά και στο Νότο.

2. Ο πολιτικός χάρτης

Γενικά, το διακύβευμα των ευρωεκλογών δεν ταυτίζεται με αυτό των βουλευτικών. Κανείς όμως δεν αμφισβητεί την αυξημένη σημασία που εντέλει απέκτησαν οι φετινές ευρωεκλογές, το αποτέλεσμα των οποίων διαμόρφωσε ένα νέο πολιτικό χάρτη. Τα βασικά στοιχεία αυτού του χάρτη είναι: α) η εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ, με ποσοστό που εδραιώνει εκείνο των βουλευτικών εκλογών, β) η υποχώρηση των κομμάτων της συγκυβέρνησης (ΝΔ - ΠΑΣΟΚ/Ελιά) κατά 11.5%, γ) η προαναγγελθείσα συρρίκνωση του τρίτου εταίρου της συγκυβέρνησης του 2012, της ΔΗΜΑΡ, δ) η εκλογική άνοδος της Χρυσής Αυγής, που πλέον αποτελεί βασική δύναμη του πολιτικού σκηνικού και, ε) η χαμηλότερη των προσδοκιών (τους) καταγραφή των ΑΝΕΛ, του ΚΚΕ και του νεοσύστατου ΠΟΤΑΜΙΟΥ.

Την ίδια στιγμή, το γεγονός ότι στις 25 Μαΐου πήγαν στις κάλπες 284.698 λιγότεροι σε σχέση με τις εκλογές του Ιουνίου 2012 μαρτυρά ότι για ένα σημαντικό τμήμα της κοινωνίας η εκλογική μάχη ήταν αδιάφορη. Η τάση αυτή δεν μπορεί να αγνοηθεί.

3. Τρεις κάλπες, μία επιλογή

Σε ό,τι αφορά τον ΣΥΡΙΖΑ, είχαμε συνομολογήσει ότι η τριπλή εκλογική αναμέτρηση του Μαΐου θα χαρακτηριζόταν από μια έντονη κοινωνική, πολιτική και σε τελευταία ανάλυση ταξική πόλωση, με έμφαση στη σύγκρουση των ευρωεκλογών. Παράλληλα, ήταν απολύτως αναγκαία μια κεντρική και ως ένα βαθμό βολонταριστική ώθηση για να μεταφερθεί ο «άνεμος του νικηφόρου ΣΥΡΙΖΑ» σε όλες τις γειτονιές.

Ωστόσο, το κατεπείγον της απαίτησης να τελειώσουμε με τη συγκυβέρνηση, την τρόικα και τα μνημόνια κατέστησαν την αυτοτέλεια των αυτοδιοικητικών μαχών δευτερεύον ζήτημα, που επαληθεύτηκε και από τη διαφοροποιημένη ψήφο των πολιτών

Μολονότι λοιπόν υποστηρίξαμε συνδυασμούς σε 214 καλλικρατικούς δήμους (το 2010 ήταν μόλις 65), εξαντληθήκαμε στην αναζήτηση των προσώπων που θα κέρδιζαν, υποτιμώντας τα προγράμματα και τις συλλογικότητες που είναι απαραίτητες για τις μεγάλες αλλαγές στις τοπικές κοινωνίες. Παραγνωρίσαμε εν τέλει ότι οι αυθεντικές κοινωνικές εκπροσωπήσεις δεν «φυτεύονται», αλλά οικοδομούνται σε βάθος χρόνου.

4. Μεταμορφώσεις της Κεντροαριστεράς

Ξεχωριστό κεφάλαιο, εδώ, είναι η ανθεκτικότητα της Κεντροαριστεράς, που στις αυτοδιοικητικές εκλογές πέτυχε αρκετά καλές επιδόσεις σε σύγκριση με τα ποσοστά της στις ευρωεκλογές. Η αντοχή της Κεντροαριστεράς είχε εκφραστεί νωρίτερα και στις εκλογές των μεγάλων επιστημονικών κλάδων (δικηγόροι, μηχανικοί κ.λπ.), καθώς και στα συνδικάτα, όπου παρά τη συρρίκνωσή της διατηρεί ακόμα σημαντικές δυνάμεις.

Πολιτικοί αναλυτές υποστηρίζουν και έχουν δίκιο ότι η Κεντροαριστερά είναι εκείνη η πολιτική δύναμη στην Ελλάδα με μεγάλη γραφειοκρατική εμπειρία στην οργάνωση των «υπο-κρατών»: των περιφερειών, των μεγάλων δήμων, των μεγάλων επαγγελματικών ενώσεων, αλλά και των ισχυρών συνδικάτων. Η εμπειρία αυτή αφορά τη διοίκηση, τη διαχείριση ανθρώπινου δυναμικού, τη συγκρότηση πελατειακών δικτύων, τη σχέση με το κεφάλαιο και τη διαχείριση των κοινωνικών αντιθέσεων. Στο πλαίσιο δε της Ε.Ε., σχετίζεται επίσης με τη δυνατότητα απορρόφησης και κατανομής υλικών πόρων. Αυτό είναι το «βαθύ κράτος του ΠΑΣΟΚ», που μέχρι τώρα δεν εξατμίστηκε.

5. Τα καλά νέα

Η επόμενη μέρα ξεκινά με ένα σημαντικό κεκτημένο: την κομβικής σημασίας νίκη στην Αττική, τη μεγάλη επιτυχία στα Ιόνια, το νικηφόρο αποτέλεσμα σε πόλεις και συνοικίες με ισχυρή συμβολική και πολιτική αξία για την Αριστερά (Καισαριανή, Ν. Φιλαδέλφεια, Χαλάνδρι, Βύρωνας, Πέραμα κ.ά), και τον παρ' ολίγο θρίαμβο της Ανοιχτής Πόλης στην Αθήνα μετά από μια εκστρατεία-πρότυπο.

Στην Αττική και την Αθήνα, στην καρδιά δηλαδή της χώρας, η ψήφος εξέφρασε με τη μεγαλύτερη διαύγεια τις ταξικές αντιθέσεις· την αντίθεση στην αντιδημοκρατική εκτροπή και την ολιγαρχική διαχείριση των πολιτικών υποθέσεων· την αντίθεση ανάμεσα στους υποστηρικτές και τους αντιπάλους των πανευρωπαϊκών πολιτικών λιτότητας. Κάπως έτσι, λοιπόν, επιβεβαιώθηκε ότι το στοίχημα της άνοιξης του 2012 παραμένει ανοιχτό. Και την ίδια στιγμή ανοίγει για μας ένα ευρύ πεδίο όπου έμπρακτα μπορούμε να αποδείξουμε την ικανότητά μας αφενός να αντιμετωπίσουμε τις συνέπειες της κρίσης και αφετέρου να εισάγουμε νέους θεσμούς ή να διευρύνουμε υπάρχοντες στην κατεύθυνση των εμπειριών των κινημάτων των πλατειών.

6. Τα κακά νέα: Χρυσή Αυγή και «Πειραιάς Νικητής»

Την ίδια στιγμή, η άνοδος της Χρυσής Αυγής (και ιδίως το τεράστιο 16% του Κασιδιάρη στην Αθήνα) πρέπει να προκαλέσει συναγερμό. Τα ποσοστά των ναζί αποδεικνύουν ότι η δικαστική αντιμετώπισή τους είναι αναγκαία μεν για να περιορίσει την εγκληματική δραστηριότητά τους, αλλά όχι ικανή από μόνη της για να τους αναχαιτίσει πολιτικά και ιδεολογικά. Πρέπει να είμαστε σαφείς: κάθε ψήφος στη Χρυσή Αυγή επιβραβεύει τη ναζιστική τρομοκρατία. Είναι πλέον φανερό ότι μεγάλο τμήμα της ψήφου στη Χρυσή Αυγή έχει ιδεολογικό βάθος. Κατά συνέπεια, παράλληλα με τις δράσεις αλληλεγγύης στις χειμαζόμενες από την κρίση γειτονίες, απαιτείται ιδεολογική και πολιτική αντιπαράθεση με τα ρατσιστικά ιδεολογήματα τα οποία εντέλει ενισχύουν τους ναζί.

Τα φαινόμενα Μώραλη στον Πειραιά και Μπέου στο Βόλο, συνιστούν συμπτώματα της σωβούσας ασθένειας της αστικής δημοκρατίας στη χώρα μας και πρέπει να μας απασχολήσουν σοβαρά. Πρόκειται για όψεις της μετατόπισης τόσο της αστικής τάξης όσο και άλλων στρωμάτων προς μια πιο προκλητικά αγοραία, «ακραία», και λούμπεν διάσταση, μεταξύ πολιτικής και οργανωμένης παραβατικότητας.

7. Διεύρυνση και πολιτική συμμαχιών: Το κόμμα-μαγνήτης

Πώς στέκεται η Αριστερά μπροστά στο νέο πολιτικό χάρτη; Ποια μπορεί να είναι μια αριστερή απάντηση στο πραγματικό ζήτημα των συμμαχιών;

Πιστεύουμε ότι θα πρέπει να κινηθούμε πάνω σε τρεις βασικούς άξονες:

α) Να επιχειρήσουμε να μεταφέρουμε το πολιτικό παιχνίδι από το πεδίο της επικοινωνίας και των θεσμών σε αυτό του δρόμου και των κινημάτων. Χωρίς αναθέρμανση του λαϊκού κινήματος, αφενός θα πρέπει να περιμένουμε την προεδρική εκλογή για μια ενδεχόμενη ανατροπή της κυβέρνησης, αφετέρου δεν πρόκειται να αλλάξει ο πραγματικός ιδεολογικός συσχετισμός μέσα στην κοινωνία. Αν η έκρηξη των πλατειών δημιουργήσει το κατάλληλο κοινωνικό έδαφος για τη ραγδαία άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ, τότε εύλογα θα πρέπει να αναζητήσουμε (χωρίς ευκολίες και μηχανιστικές λογικές) το πώς μπορεί να απαντήσουμε στην κινηματική αναιμία. Η βασική αντίληψη από την οποία πρέπει να διακατεχόμαστε, είναι ότι οι συνειδήσεις αλλάζουν στο δρόμο μέσα από την εν σώματι πολιτική συμμετοχή και όχι από τις καλές εμφανίσεις στα τηλεοπτικά πάνελ.

β) Τα ζητήματα της οργανωτικής αναδιάρθρωσης και της προγραμματικής αποσαφήνισης έχουν καίρια σημασία στην προσπάθεια διεύρυνσης της επιρροής του ΣΥΡΙΖΑ -ειδικά στα στρώματα που δεν έχουν παραδοσιακούς αξιακούς δεσμούς με την Αριστερά. Στην εποχή του διαδικτύου, οι πολίτες και ενημερωμένοι είναι και πολιτικό κριτήριο έχουν -επομένως βλέπουν και τα καλά αλλά και τα κακώς κείμενα. Είναι απαραίτητο λοιπόν να πείσουμε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να κυβερνήσει με επιτυχία γιατί διαθέτει απολύτως σαφές πρόγραμμα, ριζοσπαστικό και ταυτόχρονα ρεαλιστικό. Επιπλέον, ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να πείσει ότι αποτελεί εκείνο το σοβαρό συλλογικό πολιτικό οργανισμό που μπορεί να υλοποιήσει το πρόγραμμά του.

γ) Το πραγματικό ζήτημα των συμμαχιών δεν λύνεται ούτε με μπακαλίστικες λογικές τεχνητών συγκολλήσεων ούτε με παραπομπή στις κοινωνικές αντιστάσεις. Αντίθετα, η μεγάλη απήχησή μας στους ανέργους, τους νέους και τους μισθωτούς, δεν έχει φτάσει στο μέγιστο δυνατό. Μπορεί να επεκταθεί πολύ περισσότερο. Μπορούμε να προσεταιριστούμε ακόμα μεγαλύτερα τμήματα της μισθωτής εργασίας, ακόμα περισσότερα λαϊκά στρώματα που πλήττονται. Οφείλουμε να δουλέψουμε εντατικά με τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα, στα λαϊκά προάστια, στη Δυτική Αθήνα, για παράδειγμα, στη μειονότητα της Θράκης, στη Νεολαία. Μας χρειάζεται η αυτοδυναμία για να μπορέσουμε να υλοποιήσουμε το πρόγραμμά μας, από εκεί και πέρα μας χρειάζονται και οι συμμαχίες για να προχωρήσουμε το σχέδιο μετασχηματισμού της κοινωνίας.

Χρειαζόμαστε μια συνεπή πολιτική πολιτικών συμμαχιών που από τη μια μεριά θα υπηρετεί την αναγκαία διεύρυνση της επιρροής μας και από την άλλη, δεν θα θίγει τις αξίες και τις ευαισθησίες του κόσμου της Αριστεράς,

δίνοντας την εντύπωση της αφομοίωσης από το σύστημα. Πρέπει ο ΣΥΡΙΖΑ να συνεχίσει τη μέχρι τώρα πορεία του, να είναι δηλαδή το κόμμα-μαγνήτης που πολιτευόμενο με ανοιχτό πολιτικά αλλά ιδεολογικά συνεπή τρόπο, έλκει προς τα αριστερά την πολιτική ζωή της χώρας. Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει τη δύναμη να επιβάλει τους όρους του στη διαμόρφωση του νέου πολιτικού σκηνικού. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να «αναστήσουμε» τις δυνάμεις της μνημονιακής νεοφιλελεύθερης κεντροαριστεράς, που βαρύνονται με την καταστροφή της κοινωνίας και την οικοδόμηση του διεφθαρμένου πελατειακού κράτους.

8. Επιμονή στη συλλογική και δημοκρατική λειτουργία του κόμματος

Παρά τη μόδα της απαξίωσης της κομματικής λειτουργίας, εμείς επιμένουμε ότι η συλλογικότητα και η δημοκρατία συνιστούν τον ορίζοντα μιας αριστερής αντίληψης για την πολιτική. Στο διάστημα της προεκλογικής περιόδου παροξύνθηκαν φαινόμενα που υπονομεύουν τη συλλογικότητα και τραυματίζουν την «ψυχή» της Αριστεράς. Τόσο η αδρανοποίηση των εκλεγμένων οργάνων κι η ενίσχυση εξωθεσμικών κέντρων αποφάσεων, όσο και η αποχαλίνωση του παραγοντισμού και της διγλωσσίας, έπληξαν τη δημοκρατία κι έφθειραν την αποτελεσματικότητα. Γιατί για μας η δημοκρατία δεν είναι μόνο ο πιο δίκαιος τρόπος λήψης αποφάσεων, αλλά και ο πιο αποτελεσματικός τρόπος οργάνωσης της συλλογικής διάνοιας. Το «μαζί» δεν το θέλουμε μόνο για να μην καπελωνόμαστε, αλλά και γιατί «μαζί» κάνουμε τις βέλτιστες επιλογές.

9. Δημόσιος λόγος και ιδεολογική ηγεμονία

Πολλοί μας κατηγορούν ότι δεν έχουμε πολιτική συμμαχιών, εννοώντας ότι δεν βάζουμε στα ψηφοδέλτιά μας πολλούς από το προηγούμενο καθεστώς. Θεωρούν ότι ο λόγος μας είναι αφιλόξενος για όσους έρχονται από άλλες πολιτικές διαδρομές, εννοώντας ότι δεν προσαρμόζουμε το δημόσιο λόγο μας στα σχήματα που χρησιμοποιούν τα κόμματα του Μνημονίου και τα κυρίαρχα ΜΜΕ. Και μας μέμφονται γιατί επιμένουμε σε «παρωχημένα σχήματα» (όπως οι τάξεις, ο διεθνισμός, ο κοινωνικός μετασχηματισμός, ο σοσιαλισμός), γιατί εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι η καπιταλιστική κρίση είναι κρίση υπερσυσσώρευσης και γιατί θεωρούμε ότι το Μνημόνιο δεν είναι μια συνωμοσία της Γερμανίας, αλλά ένα πολιτικό πρόγραμμα για τη μεταφορά του κόστους της κρίσης στους πιο φτωχούς και την επιβολή ενός μοντέλου άγριου καπιταλισμού -πρώτα στην Ελλάδα κι ύστερα στην υπόλοιπη Ευρώπη. Κατά τη γνώμη μας, ορισμένα από τα προβλήματα του ΣΥΡΙΖΑ βρίσκονται στην ακριβώς αντίθετη κατεύθυνση από αυτήν που υπαινίσσεται η κριτική. Δεν είμαστε ενθουσιασμένοι, για παράδειγμα, με το δημόσιο λόγο του κόμματος, ιδίως κατά τη διάρκεια της προεκλογικής περιόδου, γιατί πολλές

φορές δανειστήκαμε το λόγο του αντιπάλου (ενίοτε και τα συνθήματα, όπως με το neallada.gr), θεωρώντας εσφαλμένα ότι έτσι γινόμαστε πιο λαϊκοί, πιο διεισδυτικοί και πιο ασφαλείς έναντι της δεξιάς και ακροδεξιάς δημαγωγίας. Στην πραγματικότητα, με έναν τέτοιο λόγο πετυχαίνουμε ακριβώς το αντίθετο: να αφήνουμε τον κόσμο μας ιδεολογικά και πολιτικά απροετοίμαστο μπροστά στον κυρίαρχο λόγο και να φαινόμαστε ως καρικατούρα του ΠΑΣΟΚ της λαϊκομετωπικής περιόδου.

Δεν πιστεύουμε ότι τα κόμματα της Αριστεράς, τα κόμματα δηλαδή του κοινωνικού μετασχηματισμού, πρέπει να προσαρμόζονται στον κοινωνικό μέσο όρο και να μοιάζουν «της κοινωνίας» γενικώς. Αν υιοθετούσαμε τις απόψεις της «κοινής γνώμης», θα ήμασταν εναντίον των δημόσιων υπαλλήλων, των μεταναστών, των ομοφυλόφιλων, υπέρ του «μικρού κράτους», των ιδιωτικοποιήσεων και των ιδιωτικών πανεπιστημίων. Θα είχαμε εγκαταλείψει, δηλαδή, τους λόγους, τις αξίες και του ήθους που μας έφεραν μέχρι εδώ - και, κυρίως, θα είχαμε παραιτηθεί από κάθε απόπειρα κοινωνικού μετασχηματισμού.

10. Οι εκλογές είναι παιχνίδι για μεγάλα παιδιά

Μήπως όμως αυτές οι προσαρμογές στον εθνικό μέσο όρο ήταν υποχρεωτικές ενόψει εκλογών; Κάθε άλλο. Οι εκλογές είναι μια φωτογραφία της στιγμής. Το αποτέλεσμα τους, δηλαδή, συμπυκνώνει όλα όσα κάναμε την προηγούμενη περίοδο, ακόμα και τα λάθη, τις αστοχίες, τις παραλείψεις και τις ασάφειες. Μα πάνω απ' όλα, συμπυκνώνουν τις κοινωνικές συμμαχίες που έχει οικοδομήσει ένας πολιτικός οργανισμός.

Οι εκλογές λοιπόν δεν κερδίζονται κατά κύριο λόγο την προεκλογική περίοδο (όση σημασία και αν έχει μια πετυχημένη καμπάνια), αλλά την προηγούμενη. Γι' αυτό και το αποτέλεσμα δεν είναι υπόθεση των (τελικά, όχι και τόσο) «μάγων» της πολιτικής επικοινωνίας πολύ δε περισσότερο όταν τα «μαγικά» τους εδραιώνουν την πεποίθηση ότι όλοι είναι ίδιοι (αφού όλοι χρησιμοποιούν φτηνά επικοινωνιακά κόλπα για να υφαρπάξουν ψήφους) ή όταν οι ίδιοι εστιάζουν στη συντελεσμένη καταστροφή, υποβαθμίζοντας την προγραμματική μας πρόταση.

Το ίδιο ισχύει, εξάλλου, και για τους «τεχνικούς» της εξουσίας, είτε στην εκδοχή τοπικών παραγόντων είτε σε εκείνη των ανώτερων διαμεσολαβητών ισχύος, από την αποκοπή του γραφείου του προέδρου ως τους απίθανους συμβούλους και την εκ μέρους τους ωμή περιφρόνηση των αξιών της Αριστεράς, όπως καταγράφηκε στις περιπτώσεις Καρυπίδη και Σαμπιχά.

11. Κριτική στη στρατηγική μας

Ας το υπενθυμίσουμε: Οι αντίπαλοί μας δεν χρησιμοποιούν απλώς κόλπα ή τη λογική του πολιτικού μάρκετινγκ. Έχουν επίσης κοινωνικές αναφορές. Απευθύνονται σε ένα μεγάλο μέρος του κεφαλαίου που κερδίζει μέσα στην κρίση, σε μεσαία στρώματα, ιδίως σε εκείνα που διασώζονται, αλλά και σε τμήματα εργαζομένων που αν και έχουν υποστεί μεγάλες ζημιές, αισθάνονται ότι η κυβέρνηση τους εξασφαλίζει μια θέση στα όρια της επιβίωσης. Στη λογική τους, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν τους εγγυάται τη θέση αυτή - αντίθετα, μπορεί να τους βάλει σε νέες περιπέτειες.

Οι δικές μας κοινωνικές αναφορές δεν υποκαθίστανται από σχήματα τύπου «Ελλάδα εναντίον Μέρκελ», «ο λαός ενάντια στο μεγάλο κεφάλαιο» κ.ο.κ. Τα ίδια ισχύουν, εξάλλου, και για έναν ορισμένο σκανδαλοθηρικό-τιμωρητικό λόγο, που παραπέμπει σε σχηματισμούς (πολύ) δεξιότερα του ΣΥΡΙΖΑ.

12. Για την επόμενη μέρα: Μόνο η αριστερή γραμμή εγγυάται τη νίκη

Η μνημονιακή συγκυβέρνηση μπορεί και πρέπει να πέσει το συντομότερο. Αυτό όμως δεν πρόκειται να συμβεί με τεχνητές κρίσεις κι επικοινωνιακά τερτίπια. Εξαρτάται, αντίθετα, από τη δυνατότητά μας να ενισχύσουμε την κοινωνική δυναμική της ανατροπής και τη δικιά μας θετική προγραμματική διεξοδό.

Οφείλουμε να επιμείνουμε στη μαζική αριστερή, ανοικτή και ριζοσπαστική γραμμή που έφερε τον ΣΥΡΙΖΑ μέχρι εδώ και μπορεί να τον πάει ακόμα πιο μακριά. Στη γραμμή αυτή που παλεύει για την ανατροπή του Μνημονίου και την κυβέρνηση της Αριστεράς, αλλά που δεν θέλει το «κυβέρνηση» να πνίξει το «αριστερή». Στη γραμμή αυτή που απορρίπτει το δίπολο κομμουνιστικός δογματισμός ή προσαρμογή στο σύστημα, αποδεικνύοντάς το στην πράξη ότι μια γειωμένη ριζοσπαστική Αριστερά είναι όχι μόνο αναγκαία, αλλά απολύτως εφικτή. Στη γραμμή αυτή που μπορεί να πείσει και να εμπνεύσει του πολίτες, δείχνοντάς τους ότι ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι μια από τα ίδια, που τόσες φορές έχουν δοκιμάσει. Στη γραμμή αυτή που επιμένει ότι ο μόνος τρόπος για να νικήσουμε είναι το άνοιγμα στην κοινωνία με οδηγό το πρόγραμμα, τις αναλύσεις και τις αξίες της Αριστεράς.

Μέλη της Κεντρικής Επιτροπής, της Κοινοβουλευτικής Ομάδας και του Ευρωψηφοδελτίου του ΣΥΡΙΖΑ